

«No t'enrecordas de quan anavas al hort del meu pare i li deies: ¡Home! O'm doneu una de las vostres tres filles en matrimoni, o vos menjaré?»...—Sí, sí, que m'en recordo i no vull pas cap altra donà que tu...—

Al endemà al matí lo rei va dir a son sogre:

«Sogre! si vos, haguessiu fet fer una clau perque la que teníeu l'havíeu perduda i després trobessiu aquesta, de quina vos serviríeu, de la vella o de la nova?»

—De la vella.

—Doncs be: jo tenia una dona i la vaig perdre; n'hai pres una altra, pero ara hai trobat la primera, y no'n vull pas cap més que aquesta. Guardeu doncs la vostra filla.

*«I darrera de la porta
hi ha una capsà de confils» etc.*

Traducció de M. V. B.

ALS CATALANS

O terra catalana! o sol lengadocian!
An bel vos sompartir las serras pirenenas:
Brembaments del pasat, esperas avenencas
Vos afrairan avei com al temps ancian.

Un landraire tropel de trobadors cantaba
En metiu parlar d'Oc, i a mai de sept cents aus,
Dels orts de Barcelona als ramiers.tolozans;
Cants de laus e d'amor que lo monde escotaba.

E quand los grans faidits tombats á Mont-Segur
De cap á Mont-Serrat fugian la Barbaria,
Aqui sabian trobar la sorala patria
Aziraira, com els, dels omes del escur.

La paura lenga d'Oc, ella tabé faidida,
Com los *crozets* mercada, en reneç eternal
Del sinne de mesprés sul pitre e l'esquinal,
Catalonha, aco's tu que l'as tabé gaudida.

Es tu que l'as servada ambe sa blozetat,
Mentre qu'un vent d'azir aici l'a batanada.
Desa com dela monts, praco, la Condamnada,
A viscent,—en torment a plorat e cantat.

Catalans, Malhorquins, Valencians, pobles fraires
que paratz com nos—aus la lenga dels aujols,
Tram l'espandi e lo temps, nos semblan com rajols
Que sorga unenca a fac barrular pels terraires.

De la comba d'Aran á la ciutat d'Alguer
S'arboran de cansons qu'anzisi, e los campestres
Ont sotz nascuts son meus com son vostres, ó mestres
Gloriozes e cars: Verdagner! Balagner!

E soscam en bebent á l'estalada Copa,
Al Got preclar que nos venguet dels Catalans,
Que son vin es lo sanch dels patrials malans
Qu'asermaire d'alucs sus nostras labras glopa.

La que cantet recanta, e canta pas lo rot!
S'amontairen trabuchs plus auts que las montanhas
Los desparricarem com rantelas d'aranhas,
Car la Pensada es mai poderosa que tot.

Sem los africs boiers qu'abem plantat la-relha
Dins los bordons reirals: vendra la segazon!
Los camps son bategants de nova espelizon.
Ajuda-nós, sole! Nostra rasa regrelha!

Antonin Perbosc.

RENAIXENSA!

Quan hagué obert els ulls, boi despertant,
la terra catalana,
va sentir al darrera l Pirineu
un poble que cantava:
s'alçava sa cançó
radiant i esplendorosa—demunt de les montanyes;
i aquell cant, sent-l'hi nou,
li entrava dintre l'ànima.

Va escoltà atentament
la cançó que s'alçava,
i va senti entonar
la seva propia parla.

Va omplenar-se de goig son esperit...

I va pujar, corrent, a la montanya:
com si fos un infant
á n'el braç de la mare.
I va veure allí al fons
desvetllar un rebrot de sa niçaga,
qu'havia nat darrera l Pirineu,
a l'altre cap de Patria,
i era del llenguadoc
la més florida branca...
I va sentir cantar
arrèu ont estenia sa mirada.

Ullant el seu passat
en els vells pergamins d'arnades planes,